

LA CONTRAPORTADA DE VALENTÍ PUIG

Una mà pintada de blanc

“Com a estratègia de propaganda contra propaganda, potser és efectiva la diferenciació entre els demòcrates i els assassins, però a més ens hi juguem l'aposta elemental i immediata de la vida contra la mort.”

De sobte, els estudiants de la Universitat Autònoma de Madrid varen pintar-se les mans de blanc: a l'inrevés, el procurador romà de Judea es renta les mans per declarar-se innocent de la sang d'un subjecte que els fariseus volen fer crucificar. Contra els crims terroristes d'ETA, la nova emblemàtica de les mans blanques alçades enlaire, per sobre dels caps de la multitud universitària subratlla encara més algunes pusil·lanimitats polítiques, per esgotament d'una resposta retòrica que la sang de les víctimes fa semblar verbalista quan en realitat és la manifestació d'una continència legal.

Per descomptat, sempre hi haurà algun Pilat disposat a rentar-se les mans contra nou de cada deu ciutadans del País Basc, mentre ETA faci campanya per completar l'estat d'excepció terrorista, una mica abans d'oferir al munt de ruïnes –morals, polítiques i econòmiques– una gloriosa independència equiparable a l'Albània d'Enver Hoxha. Els xacals pasturen a gust si només ens dediquem a reflexionar sobre la idealitat del diàleg, els matisos i les comprensions sobre l'entorn d'ETA, la contemplació angelical dels processos evolutius de KAS. “Reinsercions”, “reagrupació de presos”, “rehabilitzacions” i, finalment, “negociacions”: ara s'usa el model d'Irlanda del Nord, després el mètode de Dayton, però el mal és als carrers del País Basc i la solució també passa pels carrers del País Basc.

Tal vegada la ingenuïtat de les mans pintades de blanc a la llarga sigui més efectiva que les declaracions institucionals, però som enmig d'una campanya electoral amb propensions d'atrocitat quotidiana: vet aquí els parents dels assassins empresonats fent

candidatura per Herri Batasuna i els parents del assassinats –el germà de Fernando Múgica, la germana de Gregorio Ordóñez– donant la cara per partits polítics que volen la pau. Més enllà de la política, la indiferència emocional era impracticable quan el fill de Tomás y Valiente va sortir al portal de casa, a fer campanya electoral per tots els homes i dones de bona voluntat.

Amb el darrer atemptat de l'IRA a Londres trencant la treva, aquí algunes ambigüitats informatives donaven a entendre que els terroristes havien reaccionat contra una mala negociació per part del govern de John Major. Des d'aquesta lògica, arribaríem a justificar les subvencions públiques al diari *Egin*. Un govern sobirà negocia si vol i com vol o com pot, però els terroristes si volen fer res de bo només n'hi ha prou que deixin de matar. La resta és insània i destrucció.

Com a estratègia de propaganda contra propaganda, potser és efectiva la diferenciació entre els demòcrates i els assassins, però a més ens hi juguem l'aposta elemental i immediata de la vida contra la mort. Contra el terror d'ETA i les provocacions de KAS, la defensa és la Constitució, la llei implacable, uns serveis de seguretat de bell nou operatius, la repressió rigorosa i totes les estratègies pedagògiques possibles contra l'adoctrinament diari dels joves herois de Jarrai, sempre disposats a apallissar pel carrer una vella que porti el llaç blau a la solapa.

Veig la metàstasi cancerosa d'ETA, la víscera perversa i obscura que batega enmig de la societat basca, mig negada d'amosal. També veig mil, dos mil mans pintades de blanc alçades per defensar la vida contra la mort i –com deia Carles Riba– “sé que no fórem fets per a un destí bestial”.

Valentí Puig